

Una de les xiquetes amb la seva mare. A sota, els acusats, Arturo, Olegario i Francisco (d'esquerra a dreta)

Jordi Vicent

La punta de l'iceberg, encara

Compre, venc, canvie xiquetes d'11 a 15 anys

Rosa SOLBES

Obris el periòdic pels anuncis per paraules. Primer, apareixen els diversos-préstecs, diversos-hipoteques i diversos-gossos. Immediatament després, els «diversos-massat. Sau.» (ja saps de què va). En mig, una oferta molt especial, encara que no ho sembla a primera vista: un reclam breu, aparentment vulgar, i un número de telèfon, a través del qual pots aconseguir els «favors», per exemple, de Rosa (fugida de casa, a punt de complir els dotze anys). Sota el número de

telèfon, el missatge d'Unicef: «Salvar la vida de 20.000 xiquets cada dia».

En el mateix periòdic, en una altra pàgina, et contenen tres *macarrons* ja estan entre reixes. Les seues cares semblen dissenyades a propòsit per a il·lustrar la secció de successos. I així, allò que de veritat m'agradaria es pegar una ullada a les agendes noïdres amb ciutadans honest, honorats comerciants, prohoms de la indústria i fins servidors públics amb poder suficient que els permet de no freqüentar tuguris, exigir la mercaderia fresca servida a domicili.

Els, els «protectors»

Minuts abans de declarar davant el jutge, Mari Angeles em deia: «Els clients eren gent "de peles". Han arribat a donar-me'n fins a 5.000, de propina.» Però és fàcil deduir que la xarxa d'Arturo i companyia pot parèixer cosa de simples aficionats que, de veritat, saben del negoci. Com la que es diu Amparo, per exemple, avui en estatge desconegut, i de la qual «fonts ben informades» diuen: «d'algunes declaracions preses per la policia, en aquest cas, se'n dedueix que aquesta

dona subministra xiquetes a gent important».

Però, de moment, no hi ha més cera que la que crema; tot això, malgrat la intenció del jutge d'arribar allà on calga i caiga qui caiga, es redueix a una minixarxa de set o vuit xiquetes, manejada per tres individus en complicitat amb distints locals de novena categoria.

El primer, Arturo Picazo, el perdonavides, el valent que les engalipa, que distribueix la faena i diu el que cal fer. El segon, Francisco Picazo, el germà i poc més. El tercer, Olegario, el dur professional, abans enemic d'Arturo, per qüestió de «propietat» d'una prostituta. Amigats a la presó i associats després, Olegario s'encarrega del treball brut, i no aconsegueix les xiquetes si no és per la força. Al fons, en la penombra, un quart personatge, ara en estatge desconegut; el falsificador —bastant hàbil, segons diu la policia—, que aconsegueix el miracle que les xiques hagen nascut uns quants anys abans de parir-les les mares, a base de robar carnets d'identitat, canviar-ne la foto i aconseguir que coincidescuen les marques dactilars.

L'ambient «familiar»

Hi ha també distints locals. Uns, d'aquells que en la carretera, de dia, semblen més magatzems de taronges, grans, grisos i desmanegats. I de nit, llums roges i verdes, són parada i fonda de viatjants i camioners, i fins d'algun client especial, que prefeix la discreció d'aparcar cent metres enllà. Com el Don Yo, de Requena; La Amazona, de Bunyol, o Los Angeles, de Sisante (Cuenca), el qual es sospita que n'era el «centre distribuïdor». Pisos llogats

sense més identificació que un nom en el timbre de baix i un telèfon en la secció de massatges de la premsa local. Com la casa de Rocío o Amparo, a Honorato Juan, 7, més coneguda per «Morena exhuberant, sóc un bombó... Un

els clients. I on, a més, era una mocosa de només quatre anys qui duia el xampany a les cambres, preguntant a aquells senyors per què no se'l volien prendre en la saleta, tots junts, en amor i companyonia.

I per tal de completar l'escenografia, imagineu una passejada nocturna pel descampat que hi ha a Bétera, entre el campament militar i el cementeri. Es diu, «El cortijo Los Callaos», perquè els morts no parlen. Però, si ho fessin, podrien, potser, testificar la sofisticació a què el trio de macarrons era capaç d'arribar a l'hora de castigar un comportament «negatiu» o prevenir temp-

gun dia calgués. I Arturo s'ocupava de mostrar amorosament una pistola, marcant les bales amb mosses, adjudicant-ne cada una a cadascuna de les seues servidores, «per si alguna torna a pensar d'escapolir-se'n».

Elles

I després, és clar, hi ha elles. La «mercaderia» ob-

Dues de les xiquetes prostituïdes a la força

/ Jordi Vicent

bombonet de vint anys» o «Morena, sóc un capritx de vint-i-un anys...».

També com la casa de Juana, a Mariana Pineda, 127, de Burjassot; o la de Matilde, en el carrer dels Gremis, 59, on, per cert, es vivia un ambient tan «familiar» que les xiquetes-prostitutes jugaven al parxís o miraven la programació infantil en la saleta d'estar, amb els fills de l'«ama», mentre arribaven

Després, és clar, hi ha l'habitatge d'Arturo, quarter general, on les baralles per gelosies eren més que freqüents. I altres pisos, clubs i cantons de Madrid i Barcelona, on eren dutes periòdicament, sobretot Rosa-Ana i Mari Angeles, «perquè allà hi ha més moviment» i perquè una sola xiqueta era capaç de proporcionar al calaix del seu amo fins a 40.000 pessetes diàries.

La casa d'Honorato Juan, 7

/ Jordi Vicent

tacions de fuga: Olegario acariciava les galtes amb una navalla de mànec blau, però sense arribar a deixar-n'hi marques, que haurien suposat una desvaloració del gènere. Després, una corda prenia la mida del coll, per si al-

jecte de compre-venc-canvie. Elles i les seues famílies. Elles i els seus pares, que fan malabarismes per arribar a final de mes. Elles i els seus barris, sense jardins ni biblioteques. Elles sense escola, ni faena, ni assignació, ni per a

laca d'angles. Elles i la seua colla de butxaques buides i discoteques plenes. Elles, sense saberquè fer amb una vida acabada d'estrenar en aquest entorn divertit i hostil.

Rosa-Ana («no em digueu Rosana, que és nom de puta») és bruna, loquaç i menuda. Als onze anys se n'anà de casa, «perquè el meu padastre em pegava i volia abusar de mi». Ajudava un amic a fregar els plats («en un bar normal, de tapes»), quan arribà Arturo i li digué que aquell tio acabaria prostituint-la, que se n'anàs amb ell i la tindria com una reina. Ella contestà que «de ficar-meputa, nasti de plasti». Als pocs dies, anava oferint-se per la Rambla. Fins avui. Ara, ni ella existeix per a la seua família, ni la seua família per a ella. El Tutelar l'ha internada en el Col·legi de Godella, i la seua esperança està a trobar pis, residència, el que siga. I després, ¿què? «Doncs, no sé, no sé fer res... de menuda volia ser policia o periodista... així com vosaltres».

Mari Angeles. També quinze anys. També a Godella, segons sa mare, «fins que traga el graduat i després ja veurem, segons com es porte». Era la favorita. Ningú no s'atrevia a pegar-li, però els clients no la volien, «perquè no ho feia bé, allò no m'agrada-va». Vivia a casa, però mai no gosà deixar Arturo. «Em digué que em mataria». Sa mare, venedora de cupons «no en sabia res», però la xiqueta eixia molt i la internà a Godella. Diuen que Arturo anà per ella a punta de pistola, i que fins es trencà una cama en saltar un mur.

Bibí, la més alta. La més esvelta. El rostre més infantil i la mirada més dolça. Quasi no parlava, potser per no mostrar una

dentadura esportellada a base de càries. Potser pel dur marcatge a què la sotmet la indignada mare en l'antesala del jutge. «Ja et deia jo que tant d'eixir no et podia dur res bo. Si segueixes amb les males companyies, ja et donaré jo el teu merescut... Com veja que aquella torna per casa em sentiràs...» I Bibí somriu, i calla, i es torna a enfundar els guants per ta-

altes. No es coneixen. Ella treballava «per lliure», fitxada per Matilde. Eren «hores extres», complementàries a un treball «honrat» pel qual li pagaven quatre quinzets. Els seus pares no ho saben, i ella ha promès de col·laborar, pregant discreció.

Rosa Mari. Fitxada a Madrid fa temps, és, amb Rosa-Ana, la més veterana del grup. Un tio la dugué a

sible extralimitació en el secret professional. Sembla que el cap, ja empresonat, anunciava a una de les xiquetes, per carta, que l'advocat li donaria instruccions.

I hi ha també una agenda de Matilde, amb alguns noms de clients. I hi ha clients localitzats *in situ* que ja han declarat. I n'hi ha d'altres, ben segur, acoquinats del tot. I la desapa-

Els processats a la porta del jutjat

/ Jordi Vicent

par unes mans menudes i moradenques, aneu a saber de què. Bibí diuen que fou qui alçà la llebre, qui s'escapà un bon matí, mentre un dels seus «protectors» dormia, l'altre havia eixit i el tercer era en la dutxa. La nit de la vespra li havien pegat una pallissa i no podia més.

Encarna. Rossa tenyida. Grasseta. Silenciosa com el pare. No hi ha forma de fer-la parlar. Segons sembla, rebé pallisses importants.

Antonia, aïllada de les

Requena, on la «canvià» a Arturo per una altra xica. Diuen que li saltaren les dents d'una pallissa.

Pamela. No s'ha presentat a declarar el mateix dia que les altres. «És una història molt especial», diuen.

¿I els altres?

Encara n'hi ha una o dues més, sense localitzar. Encara queda per delimitar la responsabilitat, també, de l'advocat d'Arturo, Enrique Hernández, sobre el qual s'investiga una pos-

reguda Amparo, i totes les Amparos i tots els traficants, venedors i compradors de voluntats i cossos, arrobats amb una manta de la qual sembla que només s'ha alçat un cantó.

De moment, hi ha un botiguer que, el dimecres, quan la dona eixirà amb les amigues, ja no tindrà servici a domicili. Perquè les xiquetes han tornat a la vida «normal». Elles i la seua família, avergonyida. Elles i el seu barri. Elles: el seu passat, el seu present i el seu... ¿futur?